

Átokkalendárium

X.

Szürkésfehér az ég, a folyóban
fuldokolnak a gallyak.
Megremegett egy fűszál a parton,
az élén megrémült a harmat. Felszökött
a kézfejemre, onnan a kabát ujjába
törlöm. Nyomokat hagy a szürke ég,
fekete nyomokat a földön.
Mögöttem túl halk az erdő.
Nem fordulok meg,
hogy lássam. A cseppek,
ha indulok, ha nem,
jönnek utánam.

XI.

Jól érzi magát a bőrében a ránc,
ahogy uralkodik az arcon.
Vetélkedik a kivilágított
pogácsák barázdáival.
A kalácsok előtt toporogsz,
kilépvé a buszmeleg szélből,
ami a lábszárad fonta be. Hallgasd
végig a kezekben csörgő aprót.
A csarnok zajait utánozzák
az emberek, de többnyire túl
lassúak. Túl nehezek. Ott, a fal
mellett viszont megtalálod
a legkönnyebbiket. Ahol
nappali álmában pléddé
változik egy hajléktalan.

XII.

Vasútállomás faliórával. Tányérján
elférne egy kisebb család összes feje.
A nagymutatót kirázza a hideg,

*ha ugrik egyet. A kismutató
merev. Előtted átlagos tempóban
távolodik egy himbálózó ököl.
Valódi férfiban folytatódik, akit térdig
beborít a barna kabát. Kezében talán
fogak, amiket a sínre sorban kirak,
mint gyerek az aprót. Ki kell hallanod
az indulásból a roppanásokat.*

P E T R I K   I V Á N

A tegnapi szobákban

*felpúpozódott tapéta kin kérhetné számon
a savanyú ragasztó orrbamászó illatától
megfájdult álmos kisvilágot,
piruló romlékonyságot A virágpöttyös
falak mintázatában hajnaldidergésig
már nem jutok túl messzire,
pedig a leszakadt kép tisztán maradt helye
olcsón és harmadosztályon oda- és vissza-
röptethetne, ahol már semmi sem romlik el
pont ugyanúgy Salétromos az ég, és száraz, halott közönnyel
sok szerethető „rém” üldözni kezd, de még
nem jöttem rá, hogyan, és miért nikotinfüggőségként
Vagy nem, még csak az sem. Nem így. Nem.
Persze kin kérhetném számon,
hogy aprómintás poros színeibe vágyom
a folyóparti szállodának, ahol egykor
üres zsebekben kotorásztam nappal
és óvatlanul elpazarolhattalak
minden éjjel*

*Mert inkább én kérhetném számon
azon a pár ánizs-ízű estén, hogy
jószerével meg sem történt,
vagy a sosemvolt magabiztosságot másnapi iszkoláson,*